

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Valteru Mitermajeru, pravom princu,
i njegovoj dami Heleni

Naziv originala:
Nora Roberts
COMMAND PERFORMANCE

Copyright © 1987 by Nora Roberts
Translation Copyright © 2012 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-794-9

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Nora Roberts

ŽELJA I
ZAPOVEST

Prevela Jelena Trifunović

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2012.

Poglavlje 1

Već je dolazila u palatu. Prvi put, skoro pre sedam godina, mislila je da je to bajka s trodimenzionalnim ilustracijama. Sada je starija, mada nije sigurna da li je i pametnija. Kordina je država. Palata je građevina, divna građevina. Bajke su za veoma mlade, za veoma naivne, ili za veoma srećne.

Iako je znala da je palata kraljevske porodice Kordine sagrađena od kamena i maltera, a ne od želja i snova, morala je da joj se divi. Sijala je svojom belinom, skoro netaknutom, na vrhu isturene, strme litice s pogledom na more i grad. Skoro netaknuta, da, ali ipak ne izolovana – i ne sasvim mirna.

Tornjevi su se izdizali u nebo, šarajući plavetnilo belinom. Kule i potporni stubovi svedočili su o njenoj viševkovnoj odbrambenoj funkciji. Rov je bio zatrpan, ali mogao se zamisliti. Zamenili su ga sigurnosni sistemi i visokotehnološki nadzorni uređaji. Prozori su bleštali, neki providni, neki zatamnjeni. Kao i u svakoj drugoj palati, bilo je tu i pobjeda i tragedija, i intriga i glamura. Ipak ju je čudilo što i ona ima nekog udela u svemu tome.

Tokom svoje prve posete, šetala je po terasi s princem, a sudbina je htela da učestvuje u spasavanju njegovog života. Sudbina uvek umeša prste u živote običnih smrtnika, zaključila je Iv dok je limuzina prolazila kroz visoku gvozdenu kapiju, pored stražara u crvenim uniformama.

Splet okolnosti pre nekoliko godina doveo ju je u malu Kneževinu Kordinu, kao pratnju njene sestre Kris, stare prijateljice i školske drugarice princeze Gabrijele. Da su okolnosti bile drugačije, princ Benet bi možda te noći na terasi bio s nekom drugom ženom. Možda ga nikada ne bi srela niti bi postala deo završnog poglavlja političke intrige koja je progonila princezu i ostatak kraljevske porodice.

Možda nikada ne bi zavolela divnu palatu u bajkovitoj državi. Možda nikada ne bi osetila da je privlači sve više. Ipak, ovoga puta je nije privukla. Pozvali su je da dođe. Naložili su joj. Pritom je to naređenje došlo od jedinog člana kraljevske porodice koji ju je iritirao?

Od princa Aleksandra, najstarijeg sina vladajućeg monarha i naslednika trona. Iz automobila je posmatrala drveće kako se pod težinom ružičastih pupoljaka savija na povetarcu. Njegovo visočanstvo princ Aleksandar Robert Armand od Kordine. Uopšte nije znala gde je čula njegovo puno ime i zašto ga je zapamtila. Za Iv je to bila samo kruta i hladna titula, koja je savršeno odgovarala karakteru čoveka koji je nosi.

Šteta što ne liči više na svog brata. Sama pomisao na Beneta donela joj je osmeh na lice dok se spremala da krene. Benet je bio šarmantan i pristupačan. Nije nosio nevidljivu, ali vrlo opipljivu krunu, po ceo dan. Aleksandar je ličio na svog oca – dužnost, država, porodica. Tu nije bilo previše vremena za opuštanje.

Međutim, ni ona nije došla da se opušta. Treba da razgovara sa Aleksandrom, i to o poslu. Vremena su se izmenila, a ona više nije mlada, naivna devojkica koju bi mogao da zastraši neki član kraljevske porodice, niti da je povrede neizrečeni ukori. Ne, Aleksandar je bio previše dobro vaspitan da bi glasno izrekao svoje neodobravanje, ali niko koga je Iv ikada upoznala nije umeo jasnije da ga izrazi. Da nije

želela da opet provede nekoliko dana u Kordini, insistirala bi da on dođe u Hjuston. Iv je više volela da o poslu razgovara na domaćem terenu, pod svojim uslovima.

Sa osmehom je izašla iz limuzine. Pošto je odustala od prvog, jednostavno je morala da se pobrine da će pobediti u drugom. Suočavanje sa Aleksandrom i pobjeda doneli bi joj malo zadovoljstva.

Vrata palate otvorila su se baš kad je zakoračila na široko kameno stepenište. Iv je zastala. Njene tamnoplave oči vragolasto su zaiskrile kada se duboko poklonila. „Vaše visočanstvo.“

„Iv.“ Uputivši joj kratak, ljubazan osmeh, Benet jurnu niza stepenište ka njoj.

Ponovo je bio u štali, pomislila je dok su se grlili. Osećala je težak miris konja i zemlje. Kada ga je upoznala pre sedam godina, bio je divan mladić koji voli žene i provod. Kada se izmakla i pogledala ga, primetila je da izgleda starije, naravno, ali da se skoro nimalo nije promenio.

„Baš mi je drago što te ponovo vidim.“ Snažno ju je poljubio, ali poljubac je bio samo prijateljski. „Previše vremena je prošlo od tvoje poslednje posete, Iv. Dve godine nisi bila u Kordini.“

„Ja sam zauzeta žena, Benete.“ Uхватила ga je za ruke i stegla ih. „Ako je suditi po izgledu, ti si odlično. A ako je suditi po tabloidima, i ti si veoma zauzet.“

„Sve je tačno.“ Nasmejavao se, a njegovo skoro poetično lice, s oštrim crtama, postalo je neodoljivo. „Uđi, napraviću ti piće. Niko mi nije rekao koliko ostaješ.“

„Zato što ni sama nisam sigurna. Zavisi.“

Uхватиvši ga podruku, ušla je u palatu. Bila je hladna, bela i prostrana. Stepenište je s jedne strane glavnog hodnika vijugalo visoko ka tavanici i nije mu se video kraj. Ovde se uvek osećala mirno, sigurno, uz prizvuk antičkog,

trajnog. Po zidovima su visile tapiserije i ukršteni mačevi s blistavim sečivima. Na stolu iz perioda Luja XIV stajala je vaza od potamnjenog srebra, prepuna jasmína.

„Kakav je bio let?“

„Hmmm. Dug.“ Iz glavnog hola skrenuli su u salon sa širom razmaknutim zavesama, preplavljen suncem. Svetlost je odavno prodrla u tapacirung i prijatno ga izbledila. Tu su bile i ruže; virile su iz porcelanskih i kristalnih vaza. Iv se spustila na sofú i udahnula miris. „Recimo da mi je drago što sam na zemlji, drago mi je što sam ovde. Pričaj mi o svima, Bene. Kako ti je sestra?“

„Bri je divno. Planirala je da te sačeka na aerodromu, ali najmlađe dete se prehladilo.“ Izabrao je bocu suvog vermuta i nasuo preko leda. Jedna od njegovih najvećih čari bila je što nikada nije zaboravljao šta žene vole.

„Posle svih ovih godina i dalje mi je teško da zamislim svoju sestru kao majku – pogotovo kao majku četvoro dece.“

„Donela sam Krisino pismo, naredila mi je da ga lično uručim. Ona, u stvari, želi kompletan izveštaj o svom kumčetu.“

„Koje beše njeno? A, Kamila! Iz prve ruke mogu da ti kažem da je pravi đavolak. Prosto izluđuje braću.“

„Za to sestre i služe.“ Uzela je piće uz osmeh. „A Riv?“

„On je dobro, mada je očigledno da bi se mnogo bolje osećao kad bi sve vreme bili u Americi, na onoj njegovoj farmi. Uradili su i neke prilično neverovatne stvari i s farmicom ovde, ali Bri je i dalje zvanična domćica u Kordini. Riv bi najviše voleo da se Aleks oženi i da sve te dužnosti pređu na njegovu suprugu.“

„Ili da se ti oženiš.“ Ispijala je piće posmatrajući ga preko ivice čaše. „Kada bi ti stisnuo petlju, Bri bi se oslobodila nekih odgovornosti.“

„Volim ja nju, ali ne toliko.“ Izvalivši se na sofa, ispružio je duge noge sa sve čizmama.

„Onda glasine o leđi Alis Vintrop nisu tačne? Ili je naj-svežija bila uvažena Džesika Mensfeld?“

„Divne devojke“, nonšalantno je rekao. „Primećujem da si dovoljno uvidavna da ne pominješ kontesu od Milana.“

„Ona je deset godina starija od tebe.“ Zvučala je kao tetka koja pridikuje, ali se nasmejala. „A ja sam uvek uvidavna.“

„A šta je s tobom, Iv?“ Benet je bio majstor za izvrđavanje kad stvari postanu previše lične. „Kako neko ko izgleda kao ti uspeva da drži muškarce na udaljenosti?“

„Karate. Crni pojas, sedmi dan.“

„Da. To sam zaboravio.“

„Zar? Oborila sam te dva puta.“

„A, ne. Bilo je to samo jednom.“ Prebacio je ruku preko naslona sofe i izgledao baš onako kakav je i bio – arogantan, prijatan i samopouzdan. „A i tad sam te pustio.“

„Bilo je dvaput.“ Uzela je još jedan gutljaj. „A ti si bio besan.“

„Sreća“, odlučno je izgovorio. „Budući da sam džentlmen, ne bih mogao da povredim ženu.“

„Koješta!“

„Draga moja, jednom davno zamalo da izgubiš tu tvoju divnu glavu.“

„Vaše visočanstvo“, rekla je i nasmejala mu se, „prestane da budete džentlmen čim počne takmičenje. Da si mogao prvi da me baciš na zemlju, to bi i uradio.“

To je bilo vrlo istinito. „Hoćeš da probaš ponovo?“

Izazov je bio nešto što ona nikada nije ni mogla ni htela da odbije. Iv je uzela poslednji gutljaj vermuta i ustala. „Na usluzi.“

Benet je ustao i nogom odgurao sto od kauča. Zabacivši raščupanu kosu rukom, začkiljio je očima. „Sada bi,

koliko se sećam, trebalo da ti priđem s leđa i uhvatim te... baš ovde.“ Čvrsto ju je uhvatio ispod grudi mišićavom rukom. „Onda...”

Prekinula ga je zahvatom koji mu je oduzeo tlo pod nogama. Pao je pravo na leđa. „Da.“ Protrljala je dlanove pogledavši prema njemu. „Sećam se da je baš ovako bilo.“

„Nisam bio spreman.“ Oslonio se na lakat.

„Sve je pošteno, vaše visočanstvo.“ Klekla je pored njega sa osmehom. „Jesam li te povredila?“

„Samo moj ponos“, promrmrljao je povukavši je za kosu.

Kada je Aleksandar ušao, ugledao je brata kako leži na turskom tepihu s rukom nedolično upletenom u Ivin pramen tamne kose. Lica su im bila blizu; smejali su se, a tela su im se blago dodirivala. Stisnuo je vilice.

„Izvinjavam se što prekidam.“

Čuvši ga, Benet se tromo okrenuo, a Iv odmah ispravila. Izgledao je baš onako kako ga se sećala: tamna, gusta, kovrdžava kosa padala mu je niz vrat i pokrivala uši. Nije se smejavao, mada ga je retko kad viđala da se smeje, sa strogim i lepim licem. Kraljevsko dostojanstvo mu je baš pristajalo. Iako je to mrzela, morala je to da prizna. Mogao je biti lice s portreta kojih se sećala iz galerije palate – jasno definisane, visoke jagodične kosti, taman ten i glatka koža. I oči su mu bile tamne, skoro kao i kosa, a upravo su odavale neodobranje, baš kao i njegove pune, izvajane usne, trenutno stisnute. Kao i uvek, imao je vojničko držanje i besprekornu garderobu.

Osećala se raščupano, neuredno zbog putovanja i glupo.

„Iv mi je davala još jednu lekciju iz borilačkih veština.“ Benet je ustao, uzeo Iv za ruku i pomogao joj da ustane. „Osvojio sam drugo mesto. Ponovo.“

„To vidim.“ Njegov naklon je bio zvaničan i jedva učtiv. „Gospođice Hamilton.“

Poklonila se, ali ovoga puta joj u očima nije bilo ni sjaja ni vedrine. „Vaše visočanstvo.“

„Izvinjavam se što nisam mogao da vas sačekam na aerodromu. Nadam se da vam je let bio prijatan.“

„Divan.“

„Možda biste želeli da se osvežite pre nego što porazgovaramo zbog čega sam vas pozvao.“

To ju je ohrabrilo. I nadao se da hoće. Sagla i uzela svoju pismo-torbicu koju je ostavila na sofi. „Radije bih da najpre završimo posao.“

„Kako god želite. Popećemo se u moju kancelariju. Benete, zar ne držiš danas govor u Konjičkom društvu?“

„Tek za nekoliko sati.“ Okrenuo se i prijateljski poljubio Iv u nos, namignuvši joj tako da samo ona vidi, na čemu mu je bila zahvalna. „Vidimo se na večeri. Obuci nešto zapanjujuće, važi?“

„Naravno.“ Osmeh joj je izbledeo kada se ponovo okrenula Aleksandru. „Vaše visočanstvo?“

Nagnuvši glavu, pokazao joj je ka izlazu iz sobe.

Popeli su se uza stepenice u tišini. Bio je ljut. Iv je to primetila, ali nije mogla da razume zašto. Iako su prošle dve godine od njihovog poslednjeg susreta, bio je krut i neprijatan prema njoj, kao i uvek. Zbog toga što je Amerikanka? – pitala se. Ne, i Riv Makgi je Amerikanac, a on se oženio Aleksandrovom sestrom. Zato što radi u pozorištu?

Ivine usne blago su se iskrivile na tu pomisao. To bi baš ličilo na njega. Kordina se hvalila jednim od najboljih pozorišnih kompleksa na svetu u Centru lepih umetnosti, ali Aleksandar je lako mogao da prezire i pozorišne umetnike. Zabacivši glavu, ušla je u kancelariju ispred njega.

„Kafa?“

„Ne, hvala.“

„Molim vas, sedite.“

To je i uradila, ali je potpuno ispravila leđa. Kancelarija je ličila na njega – elegantni konzervativni stil. Nije bilo nabora niti karnera. Osećao se samo miris kafe i kože. Namještaj je bio star i uglačan, prostirka debela i izbledela od upotrebe. Visoka staklena vrata vodila su na terasu, ali trenutno su bila zatvorena, kao da nije želeo da čuje zvuk mora ili da oseti mirise iz bašte.

Znaci bogatstva nisu je zaplašili. I sama potiče iz bogate porodice, a stekla je i lično malo bogatstvo. Zbog formalne atmosfere, sedela je ukočeno i čekala napad.

„Da li je vaša sestra dobro?“ Aleksandar je izvadio cigaretu i podigao obrvu.

Iv je klimnula glavom i sačekala dok pripali šibicom. „Ona je vrlo dobro. Planira da provede neko vreme s Gabrijeleinom porodicom kada se vrate u Ameriku. Benet mi je rekao da je jedno dete bolesno.“

„Dorijan. Prehlađen je.“ Po prvi put se raznežio. Od sve sestrine dece, najmlađe mu je najviše priraslo za srce. „Nije lako naterati ga da leži.“

„Volela bih da ih vidim pre nego što krenem. Nisam ih videla otkako je Dorijan kršten.“

„Pre dve godine.“ Sećao se, možda i previše dobro. „Siguran sam da možemo organizovati da posetite farmu.“ Kada su joj se usne iskrivile u osmeh, povukao se. Više nije bio popustljivi ujak, ili bar poznanik, već princ. „Moj otac nije tu. Rekao je da vas pozdravim ako se ne vrati pre nego što odete.“

„Pročitala sam da je u Parizu.“

„Da.“ Zatvorio je vrata priči o državnim poslovima a da ih uopšte nije ni odškrinuo. „Hvala vam što ste došli pošto ja trenutno nisam u mogućnosti da putujem. Da li vas je moj sekretar obavestio o mom predlogu?“

„Da.“ Posao, podsetila se Iv. Prijatni razgovori, kakvi god da su bili, završeni su. „Voleli biste da dovedem svoju trupu u Kordinu na mesečno gostovanje u Centru lepih umetnosti. Prihod od predstava išao bi u kasu Udruženja za pomoć hendikepiranoj deci.“

„Tako je.“

„Oprostite, vaše visočanstvo, stekla sam utisak da je princeza Gabrijela zadužena za sve dobrotvorne aktivnosti.“

„I jeste, ali ja sam predsednik Centra lepih umetnosti, tako da na ovome radimo zajedno.“ Toliko je bar objasnio. „Gabrijela je videla predstave vaše trupe u Americi i oduševila se. Pomislila je da bi, pošto Kordina ima tako jake veze sa Sjedinjenim Državama, nastup američkih glumaca ovde pomogao da obezbedimo sredstva za Udruženje za pomoć hendikepiranoj deci, koja su nam trenutno očajnički potrebna.“

„Dakle, ovo je njena ideja.“

„Ideja koju sam odlučio da prihvatim nakon malo razgovora i razmatranja.“

„Shvatam.“ Počela je da kucka noktom po rukohvatu stolice. „To znači da ste imali određene rezerve.“

„Nikada nisam video nastup vaše trupe.“ Blago se zabcacio u stolici i dunuo pramen dima. „U Centru su već gostovali umetnici iz Amerike, ali nikada toliko dugo ili kao uvod za PHD-ov bal.“

„Možda biste želeli da organizujete probnu predstavu.“

Usne su mu se zainteresovano razvukle u blagi osmeh. „Upravo to mi je palo na pamet.“

„Mislim da neće moći.“ Ustala je i sa zadovoljstvom prijetila da su maniri i njega naveli da ustane. „Trupa Hamilton je za manje od pet godina stekla odobrenje i kritike i publike. Poznati smo po savršenom izvođenju pa nema potrebe za probnim predstavama ni u vašoj, ni u bilo kojoj

drugoj državi. Ako odlučim da dovedem svoju trupu ovde, biće to iz poštovanja prema PHD-u i Gabrijeli.“

Posmatrao ju je dok je govorila. Za sedam godina je od naivnog devojčurka postala samouverena žena. Začudujuće, a postala je i lepša. Ten joj je bio besprekoran, koža bleđa, sa rozikastim tragovima na vrhovima jagodica. Njeno lice imalo je oblik dijamanta, zapanjujuće poput dragog kamena, s punim usnama i krupnim, lirskim, plavim očima. Krunisala ga je gusta tamna kosa koja pada preko ramena, trenutno pomalo zamršena.

Zbog besa se ispravila, ali telo joj je ipak delovalo krhko, ili se tako samo činilo. Pitao se, previše često se pitao, kakav bi osećaj bio da je privije uz sebe.

Čak i u ljutnji, u glasu je nosila spor, razvučeni teksaski akcenat, koji je zbog nje naučio da prepoznaje. Lagano je lebdeo iznad njegove kože dok nije osetio stezanje u stomaku. Aleksandar je pažljivo ugasio cigaretu, oslanjajući se na samokontrolu koju je mukotrпно razvijao ceo život.

„Da li ste završili, gospođice Hamilton?“

„Iv, pobogu. Znamo se godinama.“ Nestrpljivo je otišla do vrata balkona i širom ih otvorila. Pošto je bila okrenuta prema balkonu, nije primetila da je Aleksandar podigao obrve i kratko se nasmejao zbog njenog kršenja protokola.

„Iv“, rekao je i zastao na trenutak, ostavivši da njeno ime visi u vazduhu. „Mislim da smo se pogrešno razumeli. Ne kritikujem vašu trupu. To bi bilo teško jer, kao što sam rekao, nikada nisam video nijedan nastup.“

„Ako ovako nastavite, nikad i nećete.“

„Onda bih morao da se suočim s Gabrijelinim besom. Radije ne bih. Sedite.“ Kada se samo okrenula i pogledala ga, obuzdao je urođeni nagon za izdavanjem naredbi i pokazao prema stolici. „Molim vas.“

Poslušala je, ali je ostavila vrata balkona otvorena. More jedva da se čulo. Iz bašte je dopirao miris ruža, vanile i mirođije. „Evo, sedam“, rekla je i prekrstila noge.

Nije mu se sviđalo takvo odsečno ponašanje, ali divio se njenoj nezavisnosti. Aleksandar na trenutak nije bio siguran kako to uopšte može da ide jedno s drugim. Bio je siguran da ona u njemu izaziva nešto više od ljubaznosti, kao i uvek. Polako je ponovo seo i pogledao je.

„Kao član kraljevske porodice i predsednik Centra lepih umetnosti, moram da budem vrlo diskretan i veoma oprezan pri izboru učesnika. U ovom slučaju, verujem Gabrije-linoj preporuci. Da li možemo da se dogovorimo?“

„Možda.“ Iv je bila krajnje poslovna žena. Lična osećanja nikada nisu uticala na njene odluke pa neće ni sada. „Moraću ponovo da pogledam pozorište i proverim kapacitete. Moraću ugovorom da obezbedim da moja trupa i ja imamo umetničku slobodu i adekvatan smeštaj tokom gostovanja. Pošto će predstave biti u dobrotvorne svrhe, o honoraru i troškovima možemo da pregovaramo. Međutim, što se tiče umetničkog dela, nema pregovora.“

„Postaraću se da za vas organizuju obilazak Centra. Naši i vaši advokati mogu da se postaraju za ugovor. A sa umetničkog stanovišta...“ Prekrstio je prste na stolu. „Pošto ste umetnica, poštovaću vaš izbor, ali nemam nameru da vam slepo verujem. Ideja je da vaša trupa odigra četiri predstave, po jednu svake nedelje. Centar mora da odobri sadržaj.“

„Odnosno vi.“

Slegao je ramenima, nemarno i vladarski. „Ako vam se tako sviđa.“

Nije joj se sviđalo i nije više htela da se pretvara. „Kakve su vaše kvalifikacije?“

„Oprostite?“

„Šta znate o pozorištu? Vi ste, koliko znam, političar.“ To je izgovorila s dozom podrugljivog prezira. „Zašto bih svoju trupu dovodila ovamo, hiljade kilometara daleko od kuće, za delić onoga što obično zarađujemo, samo da biste vi birali šta ćemo izvoditi?“

Bes nikada nije mogao lako da obuzda, ali posle mnogo godina posvećenosti i odlučnosti, naučio je da ga kanališe. To je sada uradio ne odvajajući pogled od nje. „Jer nastup u Centru lepih umetnosti u Kordini, na zahtev kraljevske porodice, predstavlja priliku za napredak u karijeri, i bilo bi vrlo neozbiljno da je odbacite. Ne mislim da ste neozbiljna žena, Iv.“

„Nisam.“ Ponovo je ustala, ali lagano, i sačekala da i on ustane s druge strane stola. „Prvo ću pogledati pozorište i razmisliću o tome pre nego što budem pitala i članove trupe.“

„Zar trupu ne vodite vi?“

Nakrivila je glavu i uvojak kose pao joj je preko oka. Sklonila ga je rukom. „Zaboravljate da je Amerika demokratska država, vaše visočanstvo. Ja ljudima ne izdajem zapovesti. Ako mi kapaciteti budu odgovarali i članovi moje trupe se slože, razgovaraćemo o ugovorima. Sada bih volela da se raspakujem i presvučem pre večere, ako nije problem.“

„Neko će vas ispratiti do vaših odaja.“

„Znam gde su.“ Zastala je na vratima, okrenula se i arogantno poklonila. „Vaše visočanstvo.“

„Iv.“ Primetio je kako je isturila bradu. Jednog dana, pomislio je, neko će je takvu prihvatiti. „Dobro došla u Kordinu!“

* * *

Nikad nije bila nepristojna osoba. Iv je uveravala sebe u to dok je birala haljinu za večeru. Zapravo, skoro svi su je smatrali srdačnom. Istina, ponekad je bila naporna, naročito na poslu, ali oduvek je smatrala da joj je to u krvi. Ali nije bila nepristojna. Osim sa Aleksandrom.

Sâm je to tražio – reče sebi dok se uvlačila u tesnu, svi-lenu haljinu bez bretela, vesele plave boje. On je tako dis-tanciran i nadmen. To ne mora da toleriše, bio on naslednik trona ili ne, jer ovo nije igra princa i siromaha. Možda joj poreklo nije kraljevsko, ali je besprekorno.

Išla je u najbolje škole. Možda ih je mrzela, ali je išla u njih. Celog života je zabavljala bogate, moćne i uticajne, i oni su zabavljali nju. I postala je uspešna. Ne zahvaljujući porodici, već sopstvenim veštinama.

Istina, rano je otkrila da njena ambicija da bude glu-mica nije baš unosna ali njena ljubav prema pozorištu nije izbledela. Tu su i njene urođene sposobnosti za poslovanje i organizaciju. Pozorišna trupa *Hamilton* nastala je i pro-cvetala. Nimalo nije uvažavala Aleksandra Velikog koji se pojavljuje i ponaša kao da joj čini uslugu što im dozvoljava da nastupaju u njegovom Centru.

Nastupali su već u Linkolnovom centru, Kenedijevom centru i Forumu Marka Tejpera i dobili odlične kritike.

Naporno je radila da bi pronašla najbolje, razvila talente, proširila vidike, a on se pojavio i graciozno klimnuo gla-vom. Mršteći se, zakopčala je debelu, zlatnu ogrlicu oko vrata. Pozorišnoj trupi *Hamilton* nije potrebno njegovo odobrenje, graciozno ili ne.

Ni njoj nije potrebno njegovo odobrenje, a ni njegov pro-kleti kraljevski pečat. Ipak, ispala bi veoma glupa kad bi od-bila da nastupa u Kordini.

Iv je uzela četku i provukla je kroz kosu. Tada je pri-metila da je stavila samo jednu mindušu. On me izluđuje,

zaključila je i na toaletnom stočiću pronašla safirnu minđušu u obliku suze.

Zašto Ben nije predsjednik centra? Zašto Bri i dalje nije zadužena za to? S njima je sve jednostavno i opušteno. Posao bi i s njima, ako odluči da ga prihvati, obavila profesionalno, ali bez propratne glavobolje. Šta je to kod Aleksandra što je toliko iritira?

Iv je stavila i drugu minđušu i namrštila se ugledavši svoj odraz u ogledalu. I dalje se sećala kad ga je prvi put srela. Imala je dvadeset godina. Iako je svega nekoliko godina stariji, izgledao je veoma zrelo i vrlo uglađeno. Benet ju je na balu pozvao na prvi ples, ali ona je gledala u Aleksandra. Tada je bila sklona maštanju, priznala je Iv, zamišljajući ga kao princa koji spasava dame u nevolji i ubija zmajeve. Imao je mač, doduše paradni, ali ona je zamišljala kako ga koristi.

Zaljubljenost je došla brzo, a tako je i nestala, hvala bogu. Možda je bila sklona maštanju, ali, kao što je i sam Aleksandar rekao, nije neozbiljna. Nijedna žena ne poklanja snove užtogljenim muškarcima kojima stalno nešto nije po volji. Bilo joj je lako da preusmeri pažnju na Beneta.

Šteta što se nisu zaljubili, razmišljala je. Princeza Iv. Nasmejavši se u sebi, ispustila je četku. Ne, to se prosto ne uklapa. Na sreću za sve, ona i Benet su se sprijateljili pre nego što su postali nešto drugo.

Vodila je svoju trupu. Bilo je to više od ambicije – bio je to cilj. Posmatrala je prijatelje kako se venčavaju, razvode i ponovo venčavaju, ili samo lutaju iz veze u vezu. Previše često iz čiste dosade. O tome nikada nije morala da brine. Upravljanje družinom oduzimalo bi joj i dvadeset četiri sata dnevno, samo kada bi to dopustila. Ipak, ponekad bi baš tako i bilo, želela ona to ili ne. Kada bi je neko privukao, posao i njena opreznost sprečili bi da to postane preozbiljno. Nije pogrešila. Još ne. A nije ni planirala.

Iv je uzela parfem, naprskala ga na gola ramena i izašla iz sobe.

Uz malo sreće, Benet će se vratiti i izležavaće se u salonu. U njegovom društvu večera neće biti dosadna niti će napetost dugo trajati. Sama njegova pojava donosila je zabavu i opuštenost. Nije zaljubljena u njega, ali ga je zbog toga mnogo volela.

Dok je silazila niza stepenište, nežno je rukom prelazila preko glatke ograde. Toliko ljudi je tuda već silazilo. Kad god bi boravila u palati, razmišljala je o njoj samo kao o neuništivom, večnom mestu. Ako bi bar malo shvatila Aleksandra, možda bi razumela i njegov ponos.

Međutim, kada je ušla u salon i tamo ga zatekla samog, osetila je napetost. Zastavši na ulazu, prešla je pogledom preko sobe tražeći Beneta.

Blagi bože, ona je divna! Kada se Aleksandar okrenuo, njena pojava ga je udarila poput groma. Nije to bilo ni zbog svile, ni zbog nakita. Mogla je da navuče i džak, opet bi mu ošamutila čula. Bilo je nečega primitivnog, nečega uznemirujuće prirodnog u njenoj mračnoj, intenzivnoj seksualnosti koja se graničila s vrelinom, nešto što bi čoveka zabolelo pri samom pogledu. To je bilo u njoj i kada je bila devojčica. Aleksandar je zaključio da je s tim rođena i proklinjao ju je zbog toga.

Telo mu se ukrutilo, a lice poprimilo hladan izraz kad je video da joj pogled luta po sobi. Znao je da traži Beneta, da mu se nada.

„Moj brat se zadržao.“ Stajao je leđima okrenut uglačanom kaminu. Taman smoking bio mu je u isto vreme i komotan i sputavajući. „Večeraćemo sami.“

Iv je zastala u mestu kao da je svaki sledeći korak obaveza koju će nevoljno ispuniti. „Ne morate se truditi zbog mene, vaše visočanstvo. Nije nikakav problem da večeram u svojoj sobi ako imate druge planove.“

„Vi ste moj gost. Moja obaveza je da večeram s vama.“ Okrenuo se da bi nasuo piće. „Uđite, Iv. Obećavam vam da se nećemo rvati po podu.“

„Sigurna sam da nećemo“, rekla je podjednako ljubazno. Približivši mu se, pružila je ruku da uzme piće. „I nismo se rvali. Ja sam njega oborila.“

Namerno je spustio pogled. Bila je izrazito vitka, visoka malo iznad njegovog ramena. Uopšte nije verovao da je fizički savladala njegovog visokog, atletski građenog brata. S druge strane, emotivna reakcija na takvu pomisao bila je sasvim druga priča. „Svaka čast! Onda obećavam da vam neću dati priliku da me bacite. Da li vam sobe odgovaraju?“

„Savršene su, kao i uvek. Koliko se sećam, retko kad imate slobodno veče kod kuće. Kako to da večeras nemate službene svečane večere i zvanične dužnosti?“

Ponovo ju je pogledao. Prigušeno svetlo davalo je njevoj koži satenski sjaj. Možda je i na dodir poput svile. „Ako vam je po volji, našu večeru možete smatrati zvaničnom dužnošću.“

„Možda i jeste.“ Posmatrala ga je preko oboda čaše dok je ispijala piće. „Dobro, vaše visočanstvo, da li ćemo imati ućtiv razgovor i pričati o međunarodnoj politici?“

„Razgovor o politici za večerom ubija apetit. Posebno ako postoji neslaganje.“

„To je istina. O mnogim stvarima se nikada nismo složili. Onda samo ućtiv razgovor.“ Ona je školovana za ovo, baš kao i on. Odšetala je do vaze s ružama i počela da miluje latice. „Čitala sam da ste nekoliko nedelja tokom zime bili u Švajcarskoj. Kako je bilo na skijanju?“